

Arrest

nr. 70 058 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, loco advocaat A. BOURGEOIS, en van attaché S. BOTTEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 mei 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 16 mei 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 22 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Servische nationaliteit. U bent geboren en wonende te Ternovc, gemeente Bujanovc (Zuid-Servië). Tijdens de oorlog in zuid-Servië sloot u zich aan bij het UCPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanovc). U werkte in burger en was belast met het bewaken van uw dorp Ternovc. Tijdens de oorlog werd u, samen met uw vrouw, D.(...) I.(...) (CGVS 1115751B ; O.V. 6.813.514), en een groot aantal anderen op een gegeven moment door de Serviërs gevangen genomen en meegenomen naar een stroom dicht bij jullie dorp. Jullie vreesden ginds geëxecuteerd te worden maar na een viertal uur, toen de NAVO overvloog, werden jullie vrijgelaten. Ook nog tijdens de oorlog, werden er twee huiszoekingen verricht bij uw schoonbroer. Uw vrouw was tijdens één van die huiszoekingen bij hem aanwezig en was getuige van de agressieve behandeling vanwege het Servische leger. Haar broer werd door de Serviërs geslagen en zij werd met een mes bedreigd. Kort na de oorlog kwamen de Serviërs ook nog eens langs bij u thuis, op zoek naar wapens. Daarna kwamen ze niet meer bij u langs. Door deze gebeurtenissen tijdens de oorlog werd uw vrouw getraumatiseerd. Sinds na de oorlog ging ze in behandeling bij verschillende artsen in Servië. Deze behandeling zou echter niet geholpen hebben. Uw vrouw was bang om bij Servische artsen te gaan omdat deze haar doen denken aan de oorlog. Ze durfde hen zeker niet over haar trauma vertellen. De Servische artsen zouden jullie ook niet goed behandelen en jullie vertellen naar Kosovo of Albanië te gaan. In België geloven de artsen dat uw vrouw last heeft van epilepsie en migraine. Verder haalt u ook nog aan dat u in Servië nooit bent opgeroepen door het arbeidsbureau omdat u Albanees bent en Albanezen in Servië geen werk krijgen. Daarnaast heeft u ook nog problemen met uw broer die in Zwitserland woont en af en toe op vakantie komt naar Servië. Hij beschuldigt u van het feit schulden te hebben bij hem. Op 14 mei 2011 verliet u Servië vanuit Bujanovac. Daags nadien kwam u in België aan, waar u op 16 mei 2011 asiel aanvraag. Tijdens jullie reis werd de bus gestopt voor paspoort- en bagagecontrole door de Servische politie die de inzittenden, ongeacht hun etnische achtergrond, waarschuwde dat zij bij terugkeer gevangenisstraf, geldboetes of zelfs de dood riskeerden indien zij asiel zouden aanvragen. Uw zonen, S.(...) (CGVS 11/17897; O.V. 6.836.769) en S.(...) (CGVS 11/17896; O.V. 6.836.766), dienden op 28 juni 2001 eveneens een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart van 22 december 2009, uw paspoort van 23 januari 2010, een bewijs van lidmaatschap van het UCPMB van 20 juni 2011, een document van de neuropsychiater betreffende uw vrouw van 21 april 2011 en uw diploma van 16 juni 1983.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst niet dat u, ondertussen meer dan tien jaar na het einde van de oorlog, in verband met deze oorlog een vrees koestert voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, die beoogt bescherming te bieden aan mensen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of hun behoren tot een specifieke sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2002 geen noemenswaardige persoonlijke problemen meer gekend heeft met de Servische autoriteiten (gehoor, pp. 7 – 8) en dat de sporadische problemen die u kende met Servische burgers zich beperkten tot verbale beledigingen die, hoe pijnlijk het ook is deze persoonlijk te ontvangen, niet dermate ernstig kunnen worden genoemd dat zij oplopen tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming (gehoor, p. 12). U verliet Servië verder in de hoop op een betere medische behandeling voor uw vrouw (gehoor, p. 8). Medische motieven op zich ressorteren echter niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat uw echtgenote, omwille van redenen gelieerd aan de vluchtelingenconventie, in Servië geen toegang zou hebben tot adequate medische zorg. U heeft uw verklaring, als zouden Albanezen niet kunnen behandeld worden voor medische problemen in Servië omdat jullie tegen hen gevochten hebben, geenszins aannemelijk weten te maken (gehoor, p. 9). Zo zou uw vrouw sinds 2001 en tot aan haar vertrek in behandeling zijn voor haar problemen (gehoor, p. 14) en legden u en uw vrouw een reeks documenten voor waaruit blijkt dat uw vrouw nog zeer recent toegang had tot de Servische gezondheidszorg (gehoor, pp. 10 – 11; gehoor 11/15751B, p. 7). Uw echtgenote verklaarde wel zich in Servië niet voldoende te kunnen laten behandelen omdat zij bang was van de Serviërs en ze zich niet door hen durfde laten behandelen (gehoor 11/15751B, p. 14). Dit strookt echter niet met haar verklaringen als zou zij in behandeling zijn geweest bij een Servische arts in Vranje die haar goed behandelde (gehoor 11/15751B, pp. 12 – 13). Daarmee geconfronteerd bevestigde zij dit maar stelde dat zij niet noordelijker dan Vranje bij een Servische arts durfde te gaan (gehoor 11/15751B, p. 14). Toen naar de reden daarvan werd gevraagd kon zij enkel stellen dat de Servische arts in Vranje was

aangeraden door vrienden van u (gehoor 11/15751B, p. 14, p. 15). Deze argumenten kunnen niet verklaren waarom uw echtgenote wel in Vranje maar niet elders door een Servische arts zou kunnen worden behandeld. De beweerde vrees voor Serviërs kan dus niet worden aanvaard als argument om te stellen dat de toegang tot adequate medische zorg ontbrak. Bovendien blijkt dat jullie ook toegang hadden tot een etnisch Albanese neuropsychiater, die uw echtgenote behandelde (gehoor, p. 10) Tot slot dient hierbij nog opgemerkt te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het openbare gezondheidsstelsel in Servië basisdiensten levert voor alle burgers en dat er geen aanwijzingen zijn dat Albanese door het Servisch gezondheidsstelsel gediscrimineerd zouden worden. Verder haalde u nog familiale problemen aan met uw broer. Deze zou u valselijk beschuldigen schuldenaar te zijn bij hem en zou dit rondvertellen als hij gedronken had, hij zou zelfs dreigen uw zonen te vermoorden (gehoor, pp. 17 – 18). Het is opmerkelijk dat uw echtgenote van deze problemen helemaal niets heeft vermeld, hoewel zij verklaarde alle redenen voor jullie vertrek te hebben verteld (gehoor 11/15751B, p. 16). Indien deze gebeurtenissen werkelijk zouden hebben plaats gehad en werkelijk ernstig zouden zijn, mag worden verwacht dat ook uw echtgenote deze zou vermelden. Hoe dan ook hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw, overigens niet aan de vluchtelingenconventie gelieerde, problemen met uw broer geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelt hulp te zijn gaan vragen aan de Multi-etnische politie maar deze zou hebben gezegd te willen afwachten tot er iets gebeurde (gehoor, pp. 17-18). Het loutere feit dat zij niet meteen reageren wijst niet op het niet kunnen of willen bieden van bescherming vanwege de autoriteiten maar kan aan verschillende redenen te wijten zijn zoals het gebrek aan ooggetuigen, het gebrek aan bewijs, het feit dat ze de situatie niet voldoende ernstig inschatten en dergelijke meer. Verder kan de politie ook weinig ondernemen indien het incident met uw broer niet verder gaat dan loze bedreigingen. Voorts blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard ook klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. De MEP vervult haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs, burenruzies, smokkel, diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. U haalde ook nog aan dat u in zuid-Servië niet werd opgeroepen door het arbeidsbureau omdat u Albanese bent en u er dus geen werk vindt (gehoor, pp. 4 – 5). Het feit dat u niet meteen werk vindt is niet noodzakelijk gelieerd aan uw etnie maar kan ook verklaard worden door de structureel hoge werkloosheidsgraad in Servië die alle inwoners van het land treft. Dit economisch motief voor uw vlucht uit Servië houdt dus geen verband met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u omwille van de afwezigheid van werkaanbiedingen van het arbeidsbureau een reëel risico op ernstige schade liep zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U bezat immers een kleine eigen zaak, een eigen huis en had zoals andere burgers toegang tot de gewoonlijke sociale voorzieningen in Servië zoals kindergeld en medische zorg. Wat tot slot de bedreigingen van de Servische politie in verband met een eventuele asielaanvraag betreft kan worden opgemerkt dat de Servische autoriteiten weliswaar onder druk staan om illegale migratie naar de Europese Unie te bestrijden maar dat het CGVS geen indicaties heeft dat dit leidt tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie die door het CGVS werd gebruikt voor de motivering van deze beslissing werd in bijlage bij het dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitskaart en paspoort bevestigen uw identiteit en nationaliteit die hier niet betwist wordt. Uw diploma toont enkel aan dat u gestudeerd heeft wat evenmin betwist wordt. Uw bewijs van voormalig lidmaatschap van het UCPMB bewijst uw voormalig lidmaatschap wat evenmin ter discussie staat. Het medisch document dat u voorlegt toont enkel aan dat uw vrouw recent nog werd behandeld in uw land van herkomst. Ook inzake de asielaanvragen van uw vrouw, D.(...) I.(...) (CG 1115751B ; O.V. O.V. 6.813.514) en van uw zonen, D.(...) S.(...) (CGVS 11/17897; O.V. 6.836.769) en D.(...) S.(...) (CGVS 11/17896; O.V. 6.836.766), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker voert daarnaast een klaarblijkelijke beoordelingsfout aan. In een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht stelt verzoeker dat de bestreden beslissing op een correcte manier dient gemotiveerd te worden, dat de overwegingen in feite en in rechte die tot de beslissing geleid hebben in de akte vermeld dienen te worden, maar dat de beslissing ook op een adequate manier moet genomen worden die verband houdt met de door de beslissing bedoelde toestand. Verder stelt hij in dit verband dat de motivering niet uit een stijfiguur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan, en dat de motivering het mogelijk moet maken om na te gaan of de overheid tot een ernstig en relevant onderzoek van de feiten van de zaak is overgegaan en geen klaarblijkelijk beoordelingsfout pleegt. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal deze principes niet heeft nageleefd aangezien de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet. Wat ten tweede de aangevoerde schending van het Vluchtelingenverdrag betreft, licht verzoeker vooreerst toe dat men bij het lezen van de definitie van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag een objectief element, namelijk het verblijven buiten het land van herkomst en twee subjectieve elementen kan afleiden, namelijk de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren. Verder dient de vervolging ernstig te zijn, met andere woorden, er moet een werkelijk risico zijn om het leven of vrijheid te verliezen en er moet een redelijke mogelijkheid zijn dat de vervolgingen in de toekomst zullen gebeuren. Verzoeker geeft ook toelichting omtrent de dader van de vervolging en de redenen van de vervolging om te kunnen spreken van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Er wordt in het Vluchtelingenverdrag volgens verzoeker een vangnet gebruikt, namelijk de notie 'het behoren tot een bepaalde sociale groep' voor gevallen die niet onder andere noties vallen. Verzoeker vertaalt in dit verband de definitie, opgesteld door het UNHCR, van de notie sociale groep. Verzoeker vermeldt dat de afwezigheid van bewijs niet de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, indien het relaas geloofwaardig is omdat het samenhangend is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont en toont dit aan de hand van een citaat van de Raad van State aan. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal geen tegenstrijdigheden heeft vastgesteld. Verzoeker vreest dat hij vervolgingen zal moeten ondergaan, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Hij herinnert de Raad eraan dat hij ter staving van zijn asielrelaas reeds uitlegde dat hij in zijn land vervolgingen vreesde te ondergaan omwille van zijn link die de overheid maakt tussen hem en de opstandbeweging. Het Commissariaat-generaal heeft het gevaar dat verzoeker zou lopen bij een terugkeer niet correct beoordeeld, aangezien de overwegingen beperkt waren tot het louter aanhalen dat de elementen die verzoeker vermeldt niet in het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. Het is niet juist om de elementen van vervolging die verzoekers aanhaalden als zuiver economische of interpersoonlijke elementen te beschouwen. Het gaat hier wel degelijk over vervolging, aangezien het feiten betreffen die verzoeker heeft ondergaan in de hoedanigheid als lid van de Albanese etnische minderheid in Servië. Deze minderheid is het slachtoffer van vervolgingen in Servië. Verzoekers vrees is actueel. Wat het inroepen van bescherming betreft, stelt verzoeker dat de vervolgingen waarvan hij slachtoffer is, rechtstreeks verbonden is met de overheid die nu de macht in Servië uitoefent. De overheid kan dus geen bescherming bieden aan verzoeker. Verzoeker herhaalt dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, ondanks het gebrek aan bewijs. Er is namelijk geen jurisprudentie die stelt dat er een weigering van de vluchtelingenstatus moet plaatsvinden bij gebrek aan bewijs, terwijl de verklaringen geloofwaardig zijn. Verzoeker haalt aan dat zijn identiteit en etnische afkomst niet betwist worden en dat hij vreest voor vervolgingen omwille van zijn "*Albanees-talige*" afkomst. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal een duidelijke beoordelingsfout heeft begaan door te stellen dat de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing

onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat er niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt vooreerst dat hij geen vrees koestert voor vervolging in verband met de oorlog die intussen al meer dan tien jaar geleden is. Daarnaast is verzoekers beweerde vrees niet ernstig, aangezien de sporadische problemen zich beperkten tot verbale beledigingen. Verder beroept verzoeker zich op medische problemen van zijn echtgenote, die niet ressorteren onder de toepassingsfeer van het Vluchtelingenverdrag en de bepalingen van de definitie van de subsidiaire bescherming en waarvoor blijkt dat zij wel degelijk toegang had tot de Servische gezondheidszorg. Het Commissariaat-generaal stelt immers tegenstrijdigheden vast omtrent het beweerde gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat er geen aanwijzingen zijn dat Albanezen door het Servisch gezondheidsstelsel gediscrimineerd zouden worden. Verder haalde verzoeker familiale problemen aan met zijn broer, die zijn echtgenote opmerkelijk genoeg heeft vermeld. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voor deze - niet aan het Vluchtelingenverdrag gelieerde - problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of de bescherming door de in Servië aanwezige lokale autoriteiten en dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat een eventuele terugkeer een reëel risico zou inhouden op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het gebrek aan werk kan verklaard worden door de hoge werkloosheidsgraad en heeft niet meteen te maken met verzoekers etnische origine. Dit economische motief houdt dus geen verband met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag of in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenmin dat hij omwille van de afwezigheid van werkaanbiedingen een reëel risico op ernstige schade liep. Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal dat de bedreigingen van de Servische politie in verband met een asielaanvraag kan voortvloeien uit het onder druk staan om illegale migratie naar de Europese unie te bestrijden, maar dat er geen indicaties zijn dat dit leidt tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen niets aan de vaststellingen wijzigen. Het betreffen namelijk voornamelijk gegevens die niet ter discussie staan. Het medisch document toont enkel aan dat verzoekers echtgenote recent nog werd behandeld in haar land van herkomst.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de definitie van een vluchteling, en het op algemene wijze tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing, zonder deze *in concreto* te weerleggen of hiertoe een ernstige poging te ondernemen. Bovendien voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij vervolging vreest *“om reden van zijn assimilatie door de nationale overheid met de opstandbeweging”*, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij enkel melding maakte van kleine incidenten met Servische burgers, het trauma dat zijn echtgenote heeft opgelopen ten gevolge van de oorlog van meer dan tien jaar geleden, familiale problemen met zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/07/2011, p. 13, 17), het gebrek aan werk en dat hij uitdrukkelijk vermeldt geen problemen te hebben gehad met de Servische autoriteiten sinds 2002 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/07/2011, p. 7-8), Verzoeker verklaarde bovendien geen politieke sympathieën en activiteiten te hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/07/2011, p. 6). Verzoekers *post factum*-verklaringen over zijn problemen met de Servische overheid, kunnen bijgevolg niet worden aanvaard.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat *“er dient vermeld te worden dat de afwezigheid van bewijs niet van ambtshalve de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, als het asiolverhaal van de betrokkene geloofwaardig blijkt omdat het samenhangend is en geen grote tegenstrijdigheid vertoont”* en *“men nog kan vermelden dat, zelfs als de verzoeker in het kader van zijn asielrechtspleging geen bewijs van de aangehaalde vervolgingen heeft kunnen voorleggen, zijn verhaal toch als geloofwaardig beschouwd dient te worden”* en ten slotte stelt dat *“een constante jurisprudentie het eist dat de afwezigheid van een door de asielzoeker voorgelegd bewijs niet tot de weigering van zijn aanvraag kan leiden, als zijn verhaal als geloofwaardig beschouwd kan worden”* gaat verzoeker uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens in de bestreden beslissing zijn immers motieven opgenomen, waaruit zou blijken dat de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus geweigerd is op basis van een gebrek aan bewijs.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker onderbouwt zijn kritiek op de overwegingen uit de bestreden beslissingen met betrekking tot de problemen met het arbeidsbureau en de problemen met zijn broer uit Zwitserland niet in het minst. Volgens verzoeker zijn het geen elementen die als zuiver economische of interpersoonlijke problemen kunnen worden afgedaan, maar dienen zij te worden beschouwd als vervolging, aangezien het feiten betreffen die hij heeft ondergaan als lid van de Albanese etnische minderheid in Servië. De versie van verzoeker wordt echter niet ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker wel degelijk was ingeschreven op het Servische arbeidsbureau en dat zijn stelling dat de Albanese niet werden tewerkgesteld op loutere hypothesen berust (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/07/2011, p. 4-5). Anderzijds blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd een gebrek aan economische investeringen in de regio (stuk 23, Landeninformatie, SRB Situatie van de Albanese in de Preshevo-vallei, 15/03/2011, p. 6), waardoor de analyse van de commissaris-generaal dat er economische redenen ten grondslag liggen aan het gebrek aan tewerkstelling niet worden weerlegd. Met betrekking tot de problemen met zijn broer, blijkt uit het gehoorverslag zelf dat verzoeker dit als een louter familiaal probleem beschouwt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/07/2011, p. 17). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze problemen als vervolging kunnen worden gekwalificeerd.

2.7. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. De Raad stelt vast dat verzoeker ook de motieven omtrent het invoeren van hulp en/of bescherming van de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten niet *in concreto* weerlegt, maar zich beperkt tot de loutere stelling dat de overheid geen bescherming kan bieden. Aan het administratief dossier werd informatie toegevoegd waarin de beschermingsmogelijkheden uitgebreid worden besproken (stuk 23, Landeninformatie, SRB Situatie van de Albanese in de Preshevo-vallei, 15/03/2011). Verzoeker toont echter niet in het minst aan dat hij hierop een beroep zou hebben gedaan, waardoor hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.8. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielaanvraag en op het gebrek aan elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn land zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN